

SPIRITUALITATEA VINCENTIANĂ

(o privire asupra identității vincentiene sau doctrina spirituală a Sfântului Vincențiu)

Sfântul Vincențiu ar fi fost foarte surprins să audă vorbindu-se despre doctrina sa spirituală. Primul său biograf declară că pe Sfântul Vincențiu îl caracteriza **Imitarea lui Isus** și definește spiritualitatea Domnului Vincențiu în două calități esențiale:

- Imitarea domnului nostru Isus Cristos
- conformare față la voința lui Dumnezeu;

● **Imitarea lui Isus care acționează....**

Isus era în permanență în comuniune cu Tatăl, de la Tatăl își ia forța pentru a acționa. „Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie inaugurată mai întâi în sine, apoi în ceilalți”. (II. 57)
„Trebuie să tindem spre viața interioară, dacă aceasta lipsește, totul ne lipsește.” (XII. 131)
„Trebuie să ne sfințim ocupațiile, prin acestea să-l căutăm pe Dumnezeu și să le săvârșim pentru a-l găsi și nu doar pentru a le îndeplini.”

● **Imitarea lui Isus misionarul... Isus trimis de Tatăl la săraci (Luc. 4.18)**

„Dacă îl întrebăm pe Domnul: «Ce ai venit să faci pe pământ?» – «Să-i ajut pe săraci.» – «Și altceva?» – «Să-i ajut pe săraci.»” (XI. 108)

Cristos pe care îl contemplă Sf. Vincențiu este acesta, care încă de la începutul vieții publice, conform Sf. Luca, a afirmat: „Tatăl m-a trimis să duc Vestea cea bună săracilor.” A duce Vestea cea bună săracilor, spunea Sf. Vincențiu, înseamnă a evangheliza cu adevărat. (XII.84)

Pentru Sf. Vincențiu, Cristos este centrul credinței, vieții, acțiunilor sale. Aceasta este identitatea noastră vincentiană, așa se conturează. Cristos trimis la săraci – Sf. Vincențiu este atras de acest Cristos, care este prezent în rugăciunile sale și însuflețește acțiunile sale.

Identitatea vincentiană presupune întâi de toate comuniunea cu Isus Cristos trimis de Tatăl să vestească săracilor Vestea Bună a mântuirii.

Această comuniune cu Cristos trebuie să fie menținută și aprofundată în rugăciune, meditație, mai ales meditația Evangheliei..., în rugăciune personală și comunitară. Sf. Vincențiu insistă asupra importanței rugăciunii, atât pentru asociațiile de laici cât și pentru preoții misionari și fiicele carității.

Vincentienii sunt femei, bărbați, tineri care contemplă în Isus Cristos Evanghelizatorul săracilor, aprofundează această întâlnire în rugăciune și o împărtășesc în mod spontan.

Dacă vrem să fim fideli față de Sf. Vincențiu, trebuie, asemenea lui, să-l urmăm pe Isus Cristos. Să-l urmăm pe Isus Cristos pentru a evangheliza săracii în Biserică, și în echipă, în comunitate.

• Prin evenimente (întâmplări) Isus ne cheamă să-l urmăm, să ne angajăm. Sf. Vincențiu considera evenimentele semne ale lui Dumnezeu, apeluri ale lui Dumnezeu. Pascal spunea: „nevoia și evenimentele sunt învățătorii pe care Dumnezeu ni-i dă cu mâna lui.”

Sf. Vincențiu era atent la Dumnezeu în evenimente – Prin evenimente, mai ales când e vorba de săraci, Dumnezeu îl întâlnește adesea pe Vincențiu și îi revelează voința sa.

* La Gannes-Folleville, un țăran sărac cere să fie spovedit și înainte de a muri își face bilanțul vieții ... acest țăran reprezintă pentru Vincențiu o chemare, un semn din partea lui Dumnezeu. Vincențiu răspunde acestui apel organizând misiuni, adunând preoți în jurul său și împreună proclamă că DUMNEZEU ESTE IUBIRE, IERTARE, MILOSTIVIRE.

* La Chatillon, Dumnezeu îi dă un semn prin apelul familiei sărace... Vincențiu răspunde organizând primele echipe, primele asociații de caritate.

Vincențiu este atent la viață și evenimente... la proximitatea cu Dumnezeu care îl cheamă prim săraci. Acestor chemări le dă răspunsuri concrete. Vincențiu se ferește de un răspuns fără acțiune și vorbește despre iubire efectivă.

„Să-l iubim pe Dumnezeu cu puterea brațelor și sudoarea frunții. Există mulți oameni care pentru a face impresie bună se mulțumesc să aibă sentimente puternice pentru Dumnezeu, dar se opresc aici; când trebuie să treacă la fapte, când trebuie să acționeze, nu sunt în stare... Trăirea Evangheliei înseamnă, să adunăm lumină și putere pentru suflet, în rugăciune, lectură și tăcere și apoi să se împărtășim oamenilor din această hrană spirituală. Să facem precum a făcut Isus și apoi apostolii.” (XI. 40-41)

Vincențiu era preocupat de un angajament efectiv față de săraci.

„Să practicăm conștientizarea prezenței lui Dumnezeu este un lucru foarte bun, dar să te străduiești să îndeplinești voința lui Dumnezeu în toate faptele, cred că este un lucru și mai bun, deoarece ultimul îl include și pe primul.” (XI. 319)

Pentru a aprofunda evenimentele din Gannes-Folleville, Vincențiu s-a inspirat din Evanghelia Sf. Luca 4.18. „Duhul Domnului este asupra mea, căci el m-a uns, m-a trimis să duc vestea cea bună săracilor...”

Evenimentul de la Chatillon îl conduce pe Vincențiu la meditarea textului din Matei 25.31-46 „Am fost flămând, însetat, gol, străin, închis... iar voi m-ați ajutat...”

Sf. Vincențiu îl urmează pe Cristos și îl dă ca Regulă atât pentru misionari cât și pentru fiicele de caritate. Vincențiu ni-l dă pe Isus Cristos viu, persoana lui Isus. Deci, centrul spiritualității noastre care provine de la Sf. Vincențiu de Paul este Isus Cristos în persoană.

Sfânta Scriptură ne învață că Domnul nostru Isus Cristos fiind trimis în lume pentru a mântui neamul omenesc mai întâi a făcut și apoi a predicat.

Vincențiu a dorit să transforme în fapte viața sa spirituală, rugăciunea sa să fie sinceră, adevărată, nu s-a mulțumit cu expresii frumoase...

Isus era mereu în legătură cu Tatăl, dar era mereu în legătură și cu oamenii, frații săi... După exemplul lui Isus, să fim și noi în permanență uniți cu Dumnezeu și cu frații noștri.

Sinteză făcută de sora Magdalena a prezentării făcută de pr. Lazarist Christian Labourse

